

Мария се събудиха отново, преплетоха се въ страшенъ разрушителенъ пламъкъ, който изгори сърдцето му и спияни будната му младостъ съ вѣчната отрова на възвръщащата се пролѣтъ. Бѣше априлъ.

Когато Каляонъ се завърна въ Търново, съ себе си донесе, освенъ новия съюзъ съ куманитѣ, и нова млада царица — пламенното, непокорно чедо на Карпатскитѣ гори.

Каточе огънь донесе съ себе си царь Каляонъ. Пламна върбови прѣчки. Децата дълго лежаха мокри и треперящи

Не остана мъжъ, не остана младъ юноша, въ сърдцето на когото да се не запнѣзди като черна змия образътъ на куманката. Както усойницата смуче млѣкото на виденени отъ ужасъ кози, така и чародейката пиеше волята и мислитѣ на търновскитѣ мъже. Никой не остана пощаденъ. Каточе най-вече деспотъ Бориль.

Но Целгуба обичаше само Каляона.

ГЛАВА III.

Сякашъ изведнажъ мръкна.

Дветѣ овчарчета погледнаха изплашени огромния тъменъ облакъ, който бѣ изкочилъ задъ върха на планината и бързо заемаше вече цѣлото небе. Гората се изпълни съ заканителенъ таинственъ шѣпотъ. Момчетата се затекоха къмъ поляната на която пасѣше стадото имъ — десетина мършави кози — подкараха ги напредъ и се спуснаха надолу къмъ заселката.

Вече едри капки дъждъ почнаха да падатъ по земята. Овчарчетата тичаха, прѣпъваха се, падаха по сипеитѣ, ставаха, отново се спущаха, като подканяха съ изплашени викове животнитѣ да бѣгатъ напреде имъ.

Дъждътъ се усиляше. Когато приближиха дома си, бѣше почти съвсемъ тъмно. Златни змии раздираха страшния мракъ на небето и глухи буботения, далечъ задъ планинитѣ, отекваха зловещо въ сърдцата на момчетата.

— Пакъ я тресна! — извика изплашено по-малкото.

— Нека, нека ги гони свети Илия съ златната си ко